

“ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ”

ਅੱਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਰਚਤਾ ਆਪਣੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਅਤੀ ਪਿਆਰਾ ਅਲੌਕਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹਰ ਗਤੀ - ਵਿਧੀ ਨਿਆਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਹੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਿ੍ਰਤੀ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਇਸ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ! ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ! ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਵੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹੇ ਇਸ ਵਿਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਕਲਪ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣੀਏ ਲੇਕਿਨ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਣ? ਕਰਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ। ਸੁਣਨਾ, ਜਾਨਣਾ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਖੁਦ ਨੂੰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੰਨ ਕੇ ਚਲਣਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਜ਼ੇਰਟੀ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਸਿਰਫ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣੇ। ਇੱਕ ਖੁਦ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ, ਦੂਸਰਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ। ਖੁਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁੱਛੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਆਤਮਾ ਹੋ? ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛੋਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ? ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ ਆਉਣਗੀਆਂ? ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਖੁਦ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਸਵਮਾਣ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਕਿੰਨੇ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਲੰਬੀ ਲਿਸਟ ਹੈ ਖੁਦ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀ! ਤਾਂ ਜਾਨਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਨਾ? ਫਿਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਿਉਂ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦ ਤੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਸਕਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਇਲ ਮਾਇਆ ਅਪਸੇਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੀਟ ਤੇ ਜਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਇਕਾਗ੍ਰ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗਾ? ਹਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਸੈਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਅਪਸੈਟ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਬਿਠਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਥੂਲ ਸਥਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਿਠਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਖੇਲ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਚੰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਚੰਚਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਕਈ ਬੱਚੇ ਇਹ ਬਚਪਨ ਦੇ ਖੇਲ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਵੇਖਣਗੇ ਬਹੁਤ ਇਕਾਗ੍ਰ ਅਤੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਭਟਕਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਇਕਾਗ੍ਰ ਰਹਿਣ।

ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਹਿਜ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪੇ 'ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ' ਇਹ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਸਦਾ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਹਿਜ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਵਿ੍ਰਤੀ ਸਹਿਜ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਵ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪੇ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਨੇਹ, ਸੰਪੰਨ, ਸਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਕੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣੀ ਹੈ? 'ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ'। ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਇਕਾਗ੍ਰ ਅਨੁਭਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚ, ਕਦੇ ਸਧਾਰਨ, ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਤਨਾ ਸਮਰਥ ਬਣੋ ਜੇ ਮਨ, ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਆਰਡਰ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲੇ, ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਸੈਕਿੰਡ ਮਾਤਰ ਵੀ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ। ਮਨ, ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਪਰਵਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ।

ਪਰਵਸ਼ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਣਾਂ ਸਮੇਂ ਸੁਖ, ਚੈਨ, ਆਨੰਦ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਰਵਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਆਪਣੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਵਮਾਨ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ 'ਸਵਭਾਵ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਸਵ ਦਾ ਭਾਵ' ਸਵ ਦਾ ਭਾਵ ਤੇ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। 'ਸਵ' ਕਹਿਣ ਤੇ ਕੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਆਤਮਿਕ ਸਵਭਾਵ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਵ - ਭਾਵ ਮਤਲਬ ਸਵ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਸਰਵ ਪ੍ਰਤੀ ਆਤਮਿਕ ਭਾਵ ਹੋਵੇ।

ਜਦ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਸ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਵਭਾਵ ਜਾਂ ਮੇਰਾ ਸੰਸਕਾਰ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਕੀ ਕਰਾਂ, ਹੈ ਹੀ ਇਵੇਂ... ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਆਤਮਾ ਬੋਲਦੀ ਹੈ? ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਪਰਵਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਆਵੇ ਕਿ ਸਵਭਾਵ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਟਿਕ ਜਾਵੇ। ਸੰਸਕਾਰ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਵੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸੰਸਕਾਰ..., ਤਾਂ ਸੋਚੋ ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਦੇ ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸੰਸਕਾਰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ? ਮੇਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਮੇਰਾਪਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਆਪਣਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਆਪਣਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਰਵਸ ਹੋਕੇ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜੀ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਛੁਡਾਓ - ਛੁਡਾਓ। 'ਸੰਸਕਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਕਹਿੰਦੇ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿ ਅਨਾਦਿ ਸੰਸਕਾਰ, ਆਦਿ ਸੰਸਕਾਰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਬੈਠਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਇਕਾਗ੍ਰ ਸਥਿਤੀ ਰਹੇ, ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅੰਡਰਲਾਈਨ ਕਰੋਗੇ? (ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ) ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈ ਉਥੇ ਸਫਲਤਾ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਅਲੈਕਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਖੁਦ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਸਰਵ ਵਿਸ਼ੇਸ਼, ਸਰਵ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ - ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਅਵੀਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਪਰਸਨਲ ਮੁਲਾਕਾਤ

" ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ"

ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤੀਵ ਗਤੀ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਤੀ ਤੀਵ ਹੈ ਜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੀ ਗਤੀ ਤੀਵ ਹੈ? ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ? ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ? ਇਵੇਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ! ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਤੀਵ ਗਤੀ ਨਾਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਲ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਜ ਹੋਰ ਅਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਅਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਵਿੱਚ ਅਤੀ ਤੀਵ ਮਤਲਬ ਫਾਸਟ ਗਤੀ ਨਾਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ? ਨਾ ਕਦੇ ਢਿੱਲੇ, ਕਦੇ ਤੇਜ? ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੇਠਾਂ ਆਕੇ ਫਿਰ ਉੱਪਰ ਜਾਵੇ। ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਗਤੀ ਕਦੇ ਇਕਰਸ ਫਾਸਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਰਵ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਤੀਵ ਗਤੀ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਉਵੇਂ ਗਾਇਨ ਹੈ 'ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਸਰਵ ਦਾ ਭਲਾ' ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?, 'ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ, ਸਰਵ ਦਾ ਭਲਾ'। ਹੁਣ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇਗਾ? ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਹੋਵੇ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਦਾ ਡਬਲ ਲਾਈਟ। ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਬੋਝ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਉੱਡਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਕਚਰਾ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਤੋਂ ਡਿਗਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਦਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਬੋਝ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਤੋਂ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਉਵੇਂ ਤੇ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਕਾਰਣ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਇਸ ਸੰਸਕਾਰ ਦਾ, ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਕਾਰਣ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਤੀਵ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ। ਤਾਂ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਦੇ, - ਕਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਦਾ, ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਦਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਲਗਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਆਕਰਸ਼ਣ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਰਾਕੇਟ ਵੀ ਤਾਂ ਉੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਧਰਤੀ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਆਕਰਸ਼ਣ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਾਂਡਵ ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ? ਅਜਿਹੇ ਤੀਵ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਬਣੇ। ਬਣਨਾ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ ਇਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ? ਕਈ ਵਾਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਬਣੇ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ ਨਾ, ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੀ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਨੰਬਰਵਨ ਜਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਵੀ

ਚੱਲੇਗਾ? 108 ਨੰਬਰ ਵੀ ਚੱਲੇਗਾ? 108 ਨੰਬਰ ਬਣੇਗੇ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਬਣੇਗੇ? ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ?, ਫਿਰ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣੇਗੇ ਨਾ। ਦਾਤਾ ਫੁੱਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਘੱਟ ਲਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਇਸ ਲਈ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਨੰਬਰਵਨ ਡਵੀਜ਼ਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅਧੂਰੇ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਪੂਰਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਘੱਟ ਵਿੱਚ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੈ? ਜਦ ਖੁੱਲਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਖੁਟ ਹੈ ਤਾਂ ਘੱਟ ਕਿਉਂ ਲਵੇ? ਬੇਹੱਦ ਹੈ ਨਾ, ਹੱਦ ਹੋ ਕਿ ਅੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਇਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ, ਦੱਸ ਹਜ਼ਾਰ ਇਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਦਾ ਖੁੱਲਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ, ਅਖੁਟ ਹੈ, ਜਿੰਨਾਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੇ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਅਖੁਟ ਹੈ। ਅਖੁਟ ਖਜਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਦੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਸੰਕਲਪ ਤਾਂ ਛੱਡੋ ਲੇਕਿਨ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵੇਗੇ? ਸਾਰੇ ਨੰਬਰਵਨ ਆ ਕੇ ਵਿਖਾਵੇਗੇ ਨਾ?

ਉਵੇਂ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਦਿਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਦਿਲ ਹੋਵੇਗਾ ਉਵੇਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਚੱਲੇਗਾ। ਆਧਾਰ ਤੇ ਦਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਦਿਲ ਹੈ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦੀ ਦਿਲ। ਤਾਂ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਦੀ ਠੀਕ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦਿਲਾਰਾਮ ਦਾ ਦਿਲ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰੋ। ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਰਮ ਹੋਇਆ। ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਸੋਚਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੀ, ਸੋਚਿਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਹੁੰਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ, ਉਹ ਤੀਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੀਵ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਮਤਲਬ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਤਾਂ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਹਾਂਗੇ। ਖੁਸ਼ ਹੋ ਅਤੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋਗੇ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਨਾ। ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹਨ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੈ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਕੱਚਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਕੱਚੀ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ? ਪੱਕੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਹੀ ਪੱਕਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਰੋਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੇਲ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਣਾ। ਇਹ ਹੀ ਖੇਲ ਵਿਖਾਉਣਾ, ਹੋਰ - ਹੋਰ ਖੇਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਭਾਗ ਅਤੇ ਭਾਗਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਭਾਗ ਵੰਡਣ ਵਾਲੇ ਫਰਾਕਦਿਲ ਮਹਾਦਾਨੀ ਭਵ। ਭਾਗਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਭਾਗ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਾਗ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਭਾਗ ਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਭਾਗ ਵੰਡਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਭਾਗ ਵੰਡਦੇ ਚੱਲੋ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਕਪੜਾ ਵੰਡਣਗੇ, ਅਨਾਜ ਵੰਡਣਗੇ, ਕੋਈ ਗਿਫਟ ਦੇਣਗੇ... ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਗ ਵੰਡੋ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਭਾਗ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਭਾਗ ਵੰਡਣ ਵਿੱਚ ਫਰਾਕ ਦਿਲ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣੇ। ਸਦਾ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਇਕਾਨਾਮੀ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਇਕਾਨਾਮੀ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰੇ ਹਨ।
